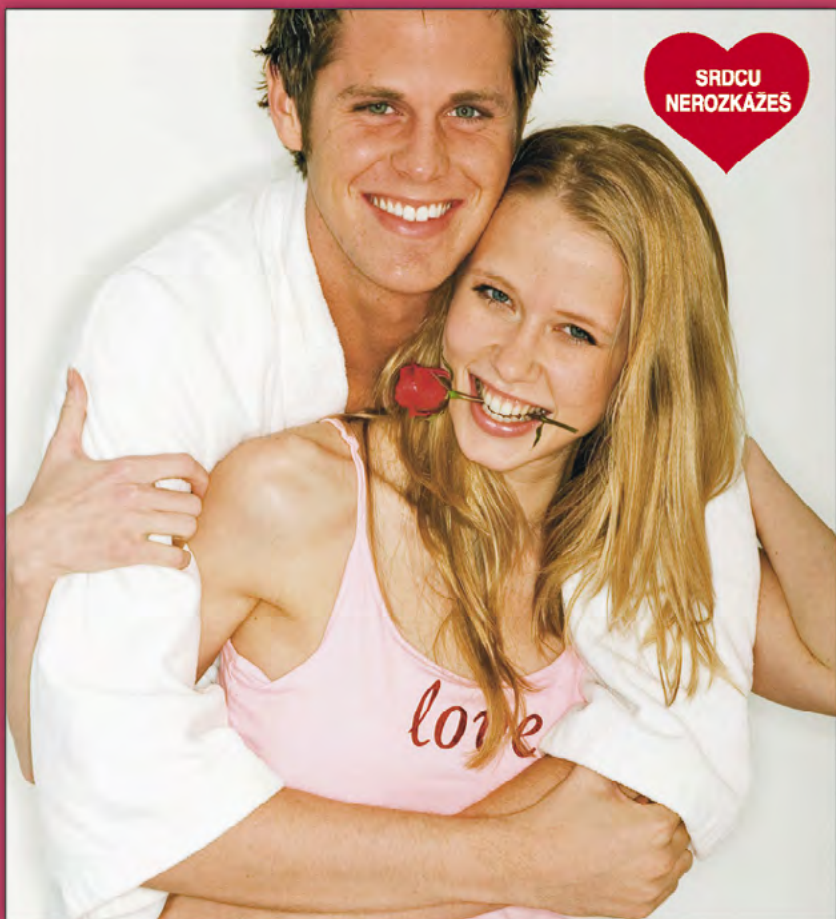

VERONIKA KABÁTOVÁ

*Ten chalan
je můj!*

 FRAGMENT

Srdcu nerozkážeš – Ten chalan je môj!

Aj v tlačenej verzii.

Objednať si môžete na stránke
www.fragment.sk

Ďalšie e-knihy v edícii:

Srdcu nerozkážeš – Nová láska na obzore
Srdcu nerozkážeš – Keď príde láska

Veronika Kabátová

Srdcu nerozkážeš – Ten chalan je môj! – e-kniha

Copyright © Fragment 2011

Všetky práva sú vyhradené.

Nijaká časť tejto publikácie sa nesmie rozširovať
bez písomného súhlasu majiteľov práv.

OBSAH

1 / V tráve	4
2 / Karneval.	8
3 / Tanec s vlkmi.	16
4 / Tom.	23
5 / Profesionáli	43
6 / Prázdniny po prvý raz . . .	65
7 / Prázdniny po druhý raz . .	79
8 / Milé prekvapenie.	95
9 / Hlúpy žart	109

„**P**od potichu!“ Prikrádame sa ako mačky vo vysokej tráve popri potoku až k miestu, kde naši spolužiaci stavajú priehradu.

„A čo teraz? Zahučíme alebo na nich niečo hodíme?“ spýtala sa Nene, keď sme ich už zbadali.

„Zahučíme,“ rozhodla som. „Ó, aké majú postavy!“ podotkla som po chvíli.

„To hej. Tak: raz, dva, tri, teraz!!!“

„HU!!!“ vyskočili sme nečakane z úkrytu.

„Uáááááááááááááá!“ nádherné dueto. Tí chalani majú fakt talent.

„Hurá! Dva : nula, moji milí,“ oznámila Nene výsledok nevyhlásenej súťaže.

„To určite, Nene. Dva : nula? Na to zabudni!“ zlostil sa Kubo. Keby ste videli tie úzke štrbinky, čo mal namiesto očí, keď zistil, že sme ich nachytali.

„Je to jeden : nula. Nauč sa rátať, kráska,“ zachraňoval situáciu. Čo si vlastne myslí, lotor jeden.

„Dobre, lenže zľakli ste sa dvaja, nie jeden, vieš?!“ prekrikovala ho Nene. Na to už nevedel zareagovať. Cha, cha!!!

„Prestaňte sa hádať a poďte do vody! To je rozkaz!“ zavelil Saša. Dobrý nápad, lenže... Chalanov schová voda do pol pása, ale čo my?

Nestihli sme sa ani spamätať, teda ja a Nene (moja najlepšia ka-moška Alena, ale chce, aby ju všetci volali Nene), a už sme boli od hlavy po päty mokré. Bolo zbytočné ďalej sa brániť. Vliezli sme do vody a rozpútali boj na život a na smrť. Po chvíli už na nás nebola suchá ani nitka.

„Idem sa usušiť,“ povedala som.

„Počkaj, aj ja idem,“ zakričala Nene a pratala sa z vody. Usalašili

sme sa na kameňoch kúsok od brehu a pozorovali sme našich svalovcov, ako sa moria so stavbou priehrady (aspoň sa o to pokúšali).

„Majú super postavy, čo povieš?“ uznanlivo zhodnotila Nene.

Na nič iné ani nemyslí. No nech by som chcela akokoľvek kritizovať, musím uznať, že má pravdu. (Medzi nami dievčatami, Tom Cruise je aj tak krajší...)

„Chalani, neviete nejaké nové klebety?“ zakričala som na tých dvoch staviteľov. Som rodená klebetnica, priznávam.

„Náhodou vieme. Aj keď nie sme takí informovaní ako vy!“ zaškeril sa Jakub. Jasný. Zase začína. Tvrdí, že keby sa nám napichli na telefón, budú najinformovanejšími osobami v našom mestečku. Toto ma však zaujíma. Čo títo dvaja môžu vedieť a my nie? Myslím, že to nezaujíma iba mňa. Aj Nene sa tvári dosť zvedavo.

„No tak, Kubo, nenapínaj nás, prosím...! Aj Katy horí od zvedavosti, však?“ dobiedzala.

„Jasný. Saško, aj ty to vieš?“ pokúšam sa ho obmäkčiť, keď s Kubom neviem pohnúť.

Saša iba mlčky prikývol a sklopil oči. Ani sa na mňa nepozrel, čo je dosť podozrivé. Už dávno som si všimla, ako Saša na mňa stále hádže pohľady, prihovára sa mi a usmieva sa na mňa... No a? Je pravda, že v škole kolujú o mne a Sašovi nie práve najpravdivejšie informácie. Vraj sa mu veľmi páčim. Lenže tomu neverím. A aj keby, tak ma to mrzí kvôli nemu, lebo je mi síce sympatický, ale tým sa to končí. Je to kamoš. (Keď sa to však vezme z inej strany, tak veľmi pekný kamoš.) Má modré oči, z ktorých sa dá všetko vyčítať. Nos má nenápadný a spodnú peru o niečo plnšiu ako hornú. Naozaj je veľmi pekný. Má tmavoplavé vlasy a je tak o pol hlavy vyšší než ja. To je asi všetko. To, že má dobrú postavu, som už povedala. Aha, a vždy je pekne opálený.

„Tak nám to už konečne poviete?“ Nene sa nevie dočkať.

„Fajn, stavím sa o stovku, že toto ešte neviete. Hoci uznávam, že vy dve toho viete veľa.“

Kubo by nemal uzatvárať stávky. Ja to viem na sto percent. Stačí sa pozrieť na Sašu a jeho vražedné pohľady, ktoré vysielajú smerom ku Kubovi, a všetko je jasné.

„Ako dlho staviate tú priehrady a načo vám vlastne bude?“ nenápadne odvádžam reč od chúlостej témy. Zabralo to. Saša sa ochotne rozho-

vorí o priehrade a my počúvame. Aj keď to nie je také zaujímavé, Nene asi vycítila, že niečo nie je v poriadku, a tak to ďalej nerozpítvávala. Zdržali sme sa tam ešte ďalšiu hodinu a pol a musím povedať, že s chlapcami sme sa ani chvíľu nenudili. A téme klebety sme sa radšej vyhli. Až...

„Och, to už je šesť hodín, decká, musím ísť,“ vstala som. Dnes mám byť doma síce až o siedmej, ale radšej skôr ako neskôr. A tak odchádzame všetci. Saša odrazu zistil, že si na brehu niečo zabudol (myslím, že ponožky) a musel sa vrátiť. My – ja, Nene, Kubo – sme tam zostali a čakali naňho. Zrejme som sa na chvíľu zamyslela a zrazu sa obzriem a stojím tam sama ako prst. Počkala som na Sašu a ďalej sme už šli spolu.

„Počuj, Kubo ti nič nepovedal?“ opatrne a nervózne začal Saša rozhovor. Pozrela som sa mu do očí a slová už boli úplne zbytočné.

„Povedal, však?“

„Nie, prisahám,“ a zdvihla som ukazovák aj prostredník, „že mi Kubo nič nepovedal. Asi však tuším, o čo išlo. Vieš, na toto majú baby jednoducho dobrý nos.“

Znovu som sa mu zadívala do očí. V tej chvíli som už vedela, že mi verí. Prečo mu to, preboha, rozprávam?

Vtedy sme sa už blížili k Alene a Kubovi. A + K, to je, čo?

„Tak čo? Užili ste si?“ Ten Kubo je fakt otrasný.

„Jasné! A čo vy? Verím, že ste sa nenudili...“ musím mu to nejako vrátiť, inteligentovi jednému.

„Nie, nenudili sme sa.“ Nene po nás iba prebehla očami. „Učili sme sa.“

„Anatómiu? Super, super, super! Žmurkla som na Sašu. Usmial sa. Vedela som, že sa nenahnevá. Vlastne, dúfala som.

„Tak, ideme, nie?“ posúrila nás Alena.

„Hmmm, je tu však jeden malý háčik,“ zadržal nás vysmiaty Saša. Spýtavo sme sa na neho pozreli, a kým sme stihli zareagovať, už aj dopovedal.

„Nechali sme tam bicykle,“ a zmocnil sa ho záchvat smiechu.

„Dočerta! Zato môžu dievčatá, keby toľko netárali... Zabehnem po ne. Nene, musíš ísť so mnou. Dva bicykle sám nedovlečiem,“ povedal Kubo a mrkol na ňu. Alena urazene našpúlila pery a vyrazila vpred. A tak nás znovu (zámerne) nechali samých.

„Skrjeme sa im?“ vymyslel Saša.

„Že váhaš, Alexander!“

„Nevrav mi Alexander! Je to hrozné meno. Nevie, ako naň naši prišli. Otrastné,“ zlostil sa.

„Veď Saša je celkom pekné.“ Nemusela som sa naňho ani pozrieť a vedela som, že sa istotne červená až po uši.

Dobehli sme asi do polovice lúky s metrovou trávou a ľahli sme si na zem. Samozrejme, poriadny kus od seba. Ležali sme mlčky. Nad hlavou belasé nebo bez jediného obláčika. Navôkol rozvoniavala tráva, lúčne kvety a les. Neďaleko zurčal potok, zvuky áut prechádzajúcich asi pol kilometra od nás sme ani nevnímali. Zavrela som oči a prestala som myslieť na to, že ma občas uštipne mravec a že to hrozne páli.

„Kubo, KUBO!!! Oni tu nie sú!!! Asi už šli. Nemali sme tak dlho čakať,“ kričala smutne Nene.

Cha, cha, cha. To si fakt myslíš, Nene? Naozaj si myslíš, že by som ňu nechala s tým násilníkom? A samu? Nikdy!

„Určite neodišli. Saša by tu nenechal svoj bicykel. Má ho až priveľmi rád. I keď – možno naň zabudol. Aj to je jedna z možností...“

„Sssssssssssss, Katy, ukážeme sa im?“ ozval sa Saša vedľa mňa.

„Ani nápad!“ protestovala som.

„Tak, vieš čo? Lahnem si sem do trávy a budem čakať. Hodinu. Viac nie.“ Počula som, ako Nene oznámila Kubovi svoje rozhodnutie, a potom šuchot trávy. Vzápätí zavládlo ticho. Asi sa usadila. Čo teraz? Nebudú nás hľadať, alebo čo? Zrejme musíme opustiť úkryt. Keď sme po piatich minútach zistili, že sa odtiaľ ani nepohli, tak sme vyliezli. Nemalo to cenu.

„Vy ste hrozni, čo keby nás niekto uniesol?“ zakričala som vyčítavo.

„Vás? To určite. Nebuď vtipná. Sašu ešte možno, ale teba by vrátili do minúty,“ pokojne mi odvetila moja kamoška. To ti teda nedarujem, slečinka.

„Vedel som, že by si bez bicykla neodišiel. Ani za nič!“ rozosmial sa Kubo.

Takže ani kvôli mne? Čudné, len čo sa na mňa pozrie, už sa červená. A ešte si myslí, že si nič nevšímam. Bože, to je hrozný chalan.

„Ideme!“ rozhodla som a ostatní ma so smiechom a s kopou narážok nasledovali. Toho Kuba raz istotne zaškrtím.

„**D**očerta, dnes je to už po tretí raz. Prosím...“ pozrela som sa smutne na Nene, keď som si z jej peračníka vyťahovala tuhu do pentelky. Dnes sa mi absolútne nedarí. „Vďaka, mám ťa tiež rada, miláčik.“

Už po tretí raz v priebehu piatich minút potrebujem novú tuhu do ceruzky, lebo moje sa mi (ako naschvál) stratili a dnes sa mi jednoducho lámu. Šikovne som si vymenila tuhu a ďalej podčiarkovala podmiety a prísudky v hlavných a vedľajších vetách a...

„O chvíľku je koniec hodiny. Dorobte si vetu a pozbieraj zošity, Katka,“ nasleduje milý úsmev, „prosím. A zapíšte si domácu úlohu – cvičenie na 63. strane, príklad 12 b. Do utorka,“ nadiktovala naša slovenčinárka. Je celkom fajn, ale predsa len učiteľka.

Chodím po triede a zbieram zošity. Odrazu mi Šimona strčí niečo do ruky.

„Daj to Gabike!“ šepne. Poslušne odovzdám lístoček spolužiačke, odnesiem zošity učiteľke na stolík a potom sa vraciam na svoje miesto.

Šimona zas nedá pokoj. Tentoraz je obeťou naša milovaná Gabika,“ oznamujem víťazoslávne Alene, čo som práve zistila.

Jasné. Gabriela Poláková. Už od druhej triedy strieda chalanov jedného po druhom. Nepoznám jediného, s ktorým by Gaba niečo nemala. Absolútne však nechápem, čo na nej vidia. Nedá sa povedať, že by sa obliekala moderne. Má jedny rifle, ktoré nosí odvtedy, čo jej relatívne prestal rásť ten jej megazadok, o ktorom si myslí, že je neodolateľný a sexi, a furt ho všetkým otfča. No a v zime nosí dva svetre (jeden lepší ako druhý). Jeden strakatý a celý rozgajdaný vpredu aj vzadu a druhý neurčitej farby. Hádám to voľakedy bola modrá. Kto vie? No a sukňa? Pokiaľ ide o sukne, čudujem sa, že sama prišla na to

(aj keď jej to možno niekto povedal), že v nich vyzerá hrozne, a tak ich prestala nosiť. Našťastie! Lebo to, čo by ste uvideli, by bolo otrasné! Tie jej tučné nohy, na ktorých deväťdesiattri percent plochy tvorí celulitída, nie je nič vábne. Fakt by ste omdleli! A všetkým dievčatám by sa zdvihlo sebavedomie. Jediné, čo by sa na nej dalo pokladať za pekné, sú oči. Zelenomodré, lemované hustými čiernymi riasami. (Nie ako ja – na hornom viečku desať rias a na spodnom päť. To, čo tam mám ja, sa riasami nedá ani nazvať.) Nos má, akoby jej ho niekto privrel do dvier. A zuby? Aj tie ujdú. POVAHA: večne veselá, s každým sa kamoší, a pokiaľ ide o chlapcov, všetkých miluje. Takže, zdá sa, že Gaba si našla nového miláčika (OBET'!!!). Rýchlo som to odhalila, však? A prezradím vám prečo. Šimona je tuctová baba, ktorá (ako Gaba) zbožňuje všetkých chalanov v okolí. Je tu však jeden háčik. Oni nemajú radi ju. Má pätnásť a ešte do nej nebol buchnutý nijaký chalan. A (úbohé dievča) navyše nemá ani ozajstnú najlepšiu kamarátku. Kamošov má, ale jeden jej chýba – ten najlepší. A tak sa každý týždeň kamaráti s iným dievčaťom a má to svoje pravidlá. To dievča vždy chodí s nejakým chalansom (asi sa potom Šimone zdôveruje...). Keď je to tentoraz Gaba, niet čo riešiť. Má nového chalana. Nie som úžasná?

„Gaba určite s niekým chodí. Znovu,“ oznamujem Alene svoj objav.

„Veď už chodila so všetkými!“ zhrozila sa.

„To je síce pravda, ale možno začína od začiatku.“ Kto by to mohol byť? Ktorý cvok? Musím to za každú cenu zistiť.

„Nejdeš na záchod?“

„Čo by som pre teba nespravila,“ a ideme spolu (Nene bezo mňa neurobí ani krok) na vecko. Ona sa zavrie za jednými dverami a ja za druhými (logicky). Nedávno som mala veľmi zaujímavý rozhovor s jedným starším chlapcom. Asi päť minút vyzvedal, prečo my baby chodíme na záchod vždy minimálne dve. Nikdy som o tom nerozmýšľala, takže som mu nedala uspokojujúcu odpoveď. Skonštatoval, že sme čudné, a vzdal to. Asi mal pravdu. Aspoň v tomto.

„Sakra!“ skríkla som tak, že to museli počuť všetky dievčatá na všetkých záchodoch. Veľmi sa mi tým neľavilo.

„Nenadávaj, dobre? Čo je zase?“

„Ale nič, ak už si, tak ma nemusíš čakať. Chcela si si ešte pozrieť dejepis, nie?“ pripomenula som jej.

„Tak teda idem, čau v triede!“ To dievča je fakt šibnuté. Teraz to myslím smrteľne vážne. Dnes mám teda deň. Otrasný. Dostala som to o týždeň skôr! To mi ešte chýbalo. Našťastie som na to dosť skoro prišla. Asi zapracoval šiesty zmysel. Vražedný deň, fakt. Keby aspoň...

„A kedy máte to rande?“

Začula som Gabin hlas.

„Dnes o tretej.“

ŠOK! Čože? Šimona a rande? Hádám len nemá chalana? Čo je to za hlúposť?

„Tak o druhej príď ku mne, trochu ťa upravím. A čo si oblečieš?“ To všetko sa ozývalo z vedľajšieho záchodu. Hotová bomba!

Do triedy som vletela ako bláznivá (keby ma tak videl Bambus – telocvikár, čo vyzerá ako bambusová tyč –, ten by mi na sto percent dal poznámku a nezdržal by sa uštipačných rečí) a s vytreštenými očami som bežala rovno k svojej lavici.

„Preboha, čo je? Videla si ducha, alebo čo? Nene si ma priam zdesene premeriavala.“

„Šimona – Šimona má chalana! Dnes majú rande. O tretej!“ vyšlo zo mňa na jeden nádych. Aj pre Alenu to bol poriadny šok.

„Blázníš? Šimona a chalana? To by si ma rozosmiala!“ povedala. „A kto je ten šťastlivec?“

„No práve, kto? To by sa dalo zistiť, niečo mi zišlo na um.“

„Ona nám to nepovie!“ pokrútila Nene hlavou. Niekedy je naozaj naivná.

„Čo robíš dnes poobede? Ak nič, pôjdeme sa hrať!“ Toto je ďalší z mojich geniálnych nápadov.

„Hrať?“ vyvalila oči. Naozaj ničomu nerozumie.

„Budeme sa hrať na detektívov. Teší ma, Sherlock Holmes,“ podala som jej ruku. Odrazu jej svitlo, čo zamýšľam, rozžiarili sa jej oči a potriasla mi rukou.

„Môžem ísť s tebou, Sherlock?“

„Nemôžeš, ale musíš!“ V tomto duchu sme vydržali tárať do konca prestávky. Potom vošla do triedy Žihľava (naša otrasná dejepisárka) a začala sa hodina mučenia a ďalších nepríjemných procesov.

Dnes máme kratší deň (učíme sa do pol jednej), a tak nám do tretej

zostáva dosť času. A keďže ani jednej sa nechce ísť domov, vyberieme sa do knižnice. To je asi jediné miesto v našom zapadákovke, kde môžeme stráviť voľný čas.

„Ja by som si požičala niečo zaľúbené,“ zauvažovala Nene.

„Prečo si to chceš požičiavať? O chvíľku to uvidíš na vlastné oči.“

Napriek tomu sme šli za našou knihovničkou a pýtali si niečo o láske. Vymenovala nám však toľko titulov, že Ala si nevedela vybrať. Zato ja áno. *Láska je len slovo*. Nie je to ktovieako zamilované, ale napísal to môj obľúbený spisovateľ. (Johannes Mario Simmel – nechcem robiť reklamu, ale fakt ho zbožňujem. Prečítala som hádam už všetky jeho knižky, čo vyšli.)

Chvíľku sme sa ešte pri prezeraní kníh zhovárali a pokúšali sme sa prísť na to, kto môže byť tým Šimoniným záhadným chalanom. Nikto inteligentný nám nezišiel na um, lebo všetci inteligenti (a veľa ich nie je) sú už zadaní. Pokiaľ nie, tak sú to tí, s ktorými sa vôbec nedá ani rozprávať. Tí, čo sa po celý rok nezasmejú a čo si cez prestávky iba tak z nudy rátajú rovnice z matiky. Asi pred týždňom som si akurát k takému sadla v autobuse. Cestovali sme pol hodiny. No a ako sa správa človek, ktorý sa vezie pol hodiny v autobuse? Rozpráva, obzerá sa okolo seba, hrá sa s prsteňom, so šnúrkou, zipsom, prehodí nohu cez nohu alebo spí. Tento okuliarnatý chalan ani nespál a ani sa nepohol. Celý čas som ho pozorne sledovala. Naozaj. Nepohol ani prstom. Ruky mal zložené v lone. Jednoducho som bola z neho nervózna ešte viac ako obvyčajne, keď nič nerobím. To je koniec príbehu. Pozriem sa na hodinky a...

„Nene, pohni, je pol tretej. Ideme ku Gabe.“

Asi po piatich minútach veľmi (ale naozaj veľmi) rýchlejšej chôdze sme už stáli (samozrejme, nenápadne a maskovane) pri dome, kde býva Gaba. (A pre menej pozorných pripomínam, že u nej bola Šimona a zrejme sa skrášľovala.)

A my čakáme. O päť minút tri. Čakáme. Tri. Ešte vždy nenápadne čakáme a začíname byť nervózne.

„Pocikám sa.“ Nene je teda nervóznejšia, ako som si myslela.

„Vydrž. Vždy ťa to chytí v najnevhodnejšej chvíli. Veď už sú tri preč...“

„Pozri, už ide!“ drgla do mňa, len čo sa otvorili dvere a vyšla z nich

Šimona. Akoby som ju ja nevidela. Konečne. To trvalo. Nenápadne sa s Alou prikrádame za ňou a spaľuje nás zvedavosť.

Už sme za našim mestečkom (má asi dvetisíc obyvateľov) a Šimona stále ide ďalej. Za mestečkom je veľký dub. A pod ním niekto stojí. Kto to je? Šimona už tiež dorazila k stromu. Chlapec sa obráti a... NIE!!! Žmurkla som na Nene vydeseným pohľadom.

„Omdliem.“ Nene je šokovaná (dnes už neviem po koľký raz) rovnako ako ja. Možno aj viac. Kubo? Somarina. Tak to sme vážne nečakali. Bola som prichystaná takmer na čokoľvek, ale na toto... Drgla som do Ale-ny a kývla hlavou, aby šla za mnou. Skryli sme sa za veľký bazový krík.

„Už môžeme ísť, nie? Vieme, kto to je.“ Mne sa zdá hlúpe ďalej ich pozorovať.

„Dobre, poď,“ prikývla.

Obrátili sme sa a celú cestu až ku kultúrnemu domu sme kráčali mlčky. Tam sa Nene odrazu zastavila pri nejakom plagáte.

„Aha, v sobotu je karneval! Pôjdeme, Katy? Prosím, prosím.“ Celkom sa jej rozžiarili oči. Aj mňa to zaujalo. Na karnevale som nebola, ani nepamätám.

„Karneval a diskotéka. V kultúrnom dome, vstupné tridsať korún, začiatok o 15.00. Do 18.00 bude karneval a od 19.00 diskotéka. Vieš, že to nie je zlý nápad? Akú masku si však vezmem? Nene zvrátila čelo a odula spodnú peru. Takto vyzerá vždy, keď rozmýšľa (a to nie je veľmi často...).

„To si premyslíme. Bože, veď je už päť. Bežím domov. Mala som ešte upratať. Dnes mám službu. Rozmýšľaj o tom, hej? Čau, zajtra sa dohodneme.“

Zakývala som jej a rozbehla som sa domov.

„Ahoj, mami!“ Len čo som otvorila dvere, hneď som vedela, že mama je doma. Vtedy celý byt rozvoniava jej parfumom, kávou a jednoducho všetkým, čo k nej patrí.

„Ahoj! Tak čo? Ako bolo v škole?“ To je vždy jej prvá otázka, keď prídem domov. Samozrejme, ak nie je sobota alebo nedeľa.

„Ako v škole. Ty, mami, myslíš, že by som mohla ísť v sobotu na karneval?“

O tri štvrté na tri som vyšla z domu a zamierila ku kulturáku. Masku som si niesla v taške. Preboha, tamto ide Gaba! (Musím jej vymyslieť nejakú prezývku. Niečo výstižnejšie, napríklad, Žaba. Hej, to by šlo.) Takže, znovu. Preboha, tamto ide Žaba! Tiež sa vybrala na karneval? Čo tam bude robiť? Tá si masku vlastne ani nemusí dávať. Na prvý pohľad pôsobí ako maškara. Dnes sa však vymódila, neviem si oči vyočiť. Tričko má pod prsia a od prs dole jej visia strapce. A na tričku (mimochoďom, bielom) je nakreslená loďka, alebo neviem, čo to má byť. No nie! V červenej minisukni s čiernymi podkolienkami tomu nasadila korunu. Raz ma z nej porazí. To dievča je dnes naozaj *cool*.

Cestu ku kultúrnemu domu som si skrátila okolo potravín. Tam som stretla Paliho.

„Jéj, ahoj! Kam ideš?“

„Ahoj. Na karneval. A ty?“ všimol si tašku. „Nevrav, že tam ideš tiež,“ začudoval sa. Kývla som.

„To vieš, že áno. Niektó tam tie deti musí dať do laty, nie? S Nene som sa dohodla na tretiu pred kulturákom.“

„Tak to ťa musím opustiť, lebo ja tam prídem až neskôr. Idem ešte za kamošom. Pozdravuj Nene. Zatiaľ čauko.“ Zdvihol ruku na pozdrav a zamieril k sídlisku. Fajn chalan. Je o niečo menší ako ja (meriam 168 cm), postavu nemá bohvieakú (trochu pri tele). Hlava guľatúcká, oči zelenohnedé a vlasy také krátke, že ich farba sa nedá identifikovať. Istotne nejaký svetlý odtieň. Celkovo je však fajn.

Už z diaľky som videla, ako mi Nene ide oproti. Je neuveriteľne dochvilná.

„Čauko, tak ideme, včielka?“

„Jasné, lienocka,“ ponúkla som jej rameno a vykročili sme. Aby ste tomu rozumeli, ja budem včielka (Maja) a Nene lienka. Najskôr zistíme, aká je situácia v sále.

„Pozri, to som teda nečakala, že tu bude toľko ľudí! Podme sa rýchlo prezliecť!“

Naozaj ma to prekvapilo. Zavreli sme sa v záchode (takom minizáchodíku), kde sme sa navliekli do masiek.

„Katy, namaľuješ ma, prosím?“ drankala Nene.

Čože? Už je hotová? Tá má hádam raketový pohon, inak si to neviem predstaviť.

Ceruzkou na oči som jej nakreslila tenkú linku na spodnom viečku.
„Sakra, nehýb sa, lebo ti vypichnem oko,“ varovala som ju.

„A ty nenadávaj. Musím ti to večne pripomínať?“ napomenula ma. Nikdy ma nezabudne upozorniť, keď poviem sakra. Lezie mi to na nervy. Neviem, čo jej na tom prekáža.

„No dobre,“ zašomrala som. Ešte špirálu a trošku prifarbiť líca a je z nej lienka ako z rozprávky. Má čierne pančuchy, červenú skladanú sukňu, čierne tielko a kartónový pancier so siedmimi (ako inak) bodkami.

Ja mám tiež čierne pančuchy (v tých sú – aspoň si to myslím – nohy najkrajšie) a elastické žlté šaty s čiernymi vodorovnými pásikmi. Na chrbte čosi, čo má pripomínať krídla (vyrobené zo starej záclony – made in ockova dielňa), na hlave tykadlá. A namaľujem sa sama, bez cudzej pomoci.

Lienka mi ponúkla rameno a vyšli sme na parket. Neverila by som, že toľko našich spolužiakov bude na karnevale. Zbadali sme napríklad Kláru. Šikovné dievča, celkom pekné, ale trochu staromódne. Dnes bola prezlečená za princeznú.

„Nene, pozri, tamten kominárík. Nie je zlatý?“ rozplývala som sa asi nad päťročným chlapčekom, ktorý pobehoval s kefkou na umývanie riadu.

Karneval uvádzala pani, ktorá má na starosti všetky kultúrne podujatia v našom mestečku. Je veľmi milá a dobrá (má moje sympatie) a má rada deti, hoci sama nijaké nemá.

„Dobrý deň, pani Veselá. Nepotrebuje s niečím pomôcť?“ spýtali sme sa jej ako dobre vychované dievčatá.

„Ahojte, dievčatká (aj my sme jej sympatické). Vďaka, ale nič nepotrebujem. Aj keď – vlastne áno. Vy dve ste také moje šikulky. Roztancujte to tu, dobre? Chodte za naším dídžejom a on vám pustí, čo budete chcieť.“ Milý úsmev tejto postaršej panej (a jej lichôtky) sa nedal odmietnuť. A navyše – sme predsa na karnevale!

Zabehli sme teda za naším dídžejom Hoho.

„Ahoj, vraj nám zahráš na želanie. Povedala nám to pani Veselá.“ Zadávala som sa naňho očami zvýraznenými čiernou linkou a našpúlila pery.

„Jasné, niečo konkrétne?“ žmurkol na mňa. Fuj! Má asi stodvadsať